

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Alicja Przybylska
Protokolant:	Sekretarz sądowy Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2021 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) spółki akcyjnej we W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej we W. kwotę 1.882,71 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 492 zł (czteryście dziewięćdziesiąt dwa złote) od dnia 20 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.390,71 zł (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt złotych siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 5 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.051 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów;

III. zwraca powódce kwotę 66 zł (sześćdziesiąt sześć złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet dowodu z opinii biegłego.

Sygn. akt III C 2037/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 grudnia 2019 r. (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 492 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.390,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty. Wniosła także o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazała, że w dniu 1 grudnia 2018 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. o nr. rej. (...). Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwana uznała

swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłaciła odszkodowanie w wysokości 1.289,78 zł. Powódka nabyła wiarygodność na podstawie umowy cesji, o czym poinformowała pozwaną. Następnie dokonała analizy i przeliczenia kosztów naprawy niezbędnych do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia powodującego szkodę, w sposób zgodny z technologią zalecaną przez producenta. Analiza ta wykazała, iż odszkodowanie zostało zaniżone. Wyliczenie wysokości kosztów powódka zleciła zewnętrznemu podmiotowi, który sporządził kalkulację, w związku z czym poniosła koszt w wysokości 492 zł brutto. Wyjaśniła, że w ramach wykonywanej działalności w obszarze dochodzenia roszczeń od ubezpieczycieli nie jest podatnikiem podatku od towarów i usług. W dalszej części uzasadnienia powódka wskazała, że wystosowała do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty z wnioskiem o dopłatę odszkodowania do rzeczywistej wartości szkody wraz z kosztami prywatnej opinii rzeczoznawcy. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uiściła na rzecz powódki w/w należności. Odpowiedzialność pozwanej stanowi okoliczność bezsporną w niniejszym postępowaniu, a spór sprowadza się do ustalenia rzeczywistego rozmiaru szkody (ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia). Dochodzona pozew kwota stanowi różnicę między kosztem naprawy określonym w kalkulacji powódki wraz z kosztem prywatnej ekspertyzy, a sumą pieniężną wypłaconą przez pozwaną tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu. Za datę wymagalności roszczenia co do kwoty 492 zł został wskazany dzień po upływie 30 dni od dnia wezwania pozwanej do zapłaty tej kwoty. Za datę wymagalności roszczenia co do kwoty odszkodowania uzupełniającego został uznany dzień następujący po wydaniu decyzji pozwanej, kiedy to (...) S.A. dysponowała już wszelkimi informacjami niezbędnymi do zajęcia merytorycznego stanowiska w sprawie.

Pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazała, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności jako ubezpieczyciela sprawy wypadku, ale zaprzecza wysokości roszczenia z tytułu naprawy pojazdu oraz zasadności i wysokości kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy. W ocenie pozwanej wypłacona kwota odszkodowania w wysokości 1.289,78 zł całkowicie pokrywała poniesioną szkodę. (...) S.A. podniosła, że zapewniła poszkodowanej realną możliwość naprawy uszkodzonego pojazdu, według norm i zaleceń producenta oraz przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych bez konieczności ponoszenia żadnych dodatkowych kosztów. Wskazała, że pismem z dnia 4 stycznia 2019 r. zaproponowała poszkodowanej Rancie O. organizację naprawy pojazdu w warsztacie należącym do sieci warsztatów z nią współpracujących według norm i zaleceń producenta oraz przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych, bez konieczności ponoszenia dodatkowych kosztów. Poinformowano nadto poszkodowaną, że w przypadku wyboru przez nią innego warsztatu, pozwana zwróci się z prośbą o uzgodnienie z nią kosztów naprawy przed jej rozpoczęciem. W przypadku decyzji poszkodowanej co do naprawy pojazdu przez warsztat zewnętrzny, zaakceptuje wysokość odszkodowania do kwoty naprawy w warsztacie Sieci Naprawczej (...) tj. do uzasadnionych i celowych kosztów naprawy. W dalszej części uzasadnienia pozwana podniosła, że zwróciła uwagę poszkodowanej, iż koszty naprawy w warsztacie sieci współpracującej z pozwaną są nawet do 30% niższe od kosztów naprawy w niewspółpracujących z nią zakładach naprawczych. Ponadto w treści kalkulacji zaproponowano dostarczenie części zamiennych oraz materiału lakierniczego z rabatami. Pozwana podkreśliła, że wykazała się chęcią współpracy przy likwidacji szkody, zapewniając możliwość zorganizowania przez siebie naprawy pojazdu przy rozliczeniu bezgotówkowym. Mimo to poszkodowana nie skorzystała z pomocy pozwanej, w związku z czym koszty prezentowane przez powódkę są niecelowe i niekonieczne oraz poniesione na ryzyko samego poszkodowanego.

Pozwana podkreśliła nadto, że zupełnie niecelowe było zlecenie prywatnej kalkulacji, skoro poszkodowana mogła naprawić pojazd za pośrednictwem zakładu ubezpieczeń. Nie wykazano również, aby rzeczywiście poniesiono dany koszt i aby znajdował on uzasadnienie rynkowe co do wysokości. Powódka nie wykazała także w żaden sposób zasadności i niezbędności danego kosztu w konkretnym stanie faktycznym. Z uwagi na powyższe roszczenie w tym zakresie także nie zasługuje na uwzględnienie.

(...) S.A. wskazała, że w swojej kalkulacji uwzględniła części zamienne i operacje niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku zgodnie z technologią naprawy, biorąc pod uwagę indywidualną ocenę stanu technicznego pojazdu. Stan poprzedni pojazdu nie może być rozumiany tak wąsko, że skoro np. uszkodzony element został

wyprodukowany przez producenta pojazdu, to zamontowanie w jego miejsce elementu innego producenta nie jest przywróceniem stanu poprzedniego. Powódka nie przedstawiła jakichkolwiek okoliczności, z powodu których uszkodzony nie mógł skorzystać z ofert organizacji naprawy przez pozwanego w rozliczeniu bezgotówkowym, czy też konieczne w danej sprawie było realne poniesienie wyższych kosztów niż te określone w kalkulacji pozwanego. Nie wykazała, że uszkodzona poniosła koszty naprawy i w jakiej wysokości. Ponadto nie sposób jest się zgodzić ze stanowiskiem, że jedynie użycie części nowych oryginalnych sygnowanym logo producenta doprowadzi pojazd do stanu sprzed szkody. Pozwana podniosła ponadto, że kwestionuje roszczenie w zakresie kosztu sporządzenia prywatnej kalkulacji także z tego powodu, że to nie uszkodzona zleciła wykonanie kalkulacji, a powódka w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Koszt sporządzenia opinii należy zatem zaliczyć do kosztów prowadzenia działalności gospodarczej. (...) S.A. zakwestionowała także roszczenie powódki w zakresie odsetek.

Pismem z dnia 28 maja 2020 r. powódka zaprzeczyła twierdzeniom pozwanej, w tym zwłaszcza twierdzeniom, że: wypłacone uszkodzonej odszkodowanie stanowiło rzeczywistą wartość kosztów naprawy i przywróciło przedmiotowy pojazd do stanu sprzed szkody; uszkodzona była zobowiązana do przeprowadzenia naprawy pojazdu oraz do ustalenia wysokości szkody w oparciu o faktyczne koszty przeprowadzonej naprawy i udokumentowania tych kosztów oraz do skorzystania z naprawy w zakładzie współpracującym z pozwaną. Powódka zaprzeczyła również, że pozwana przedstawiła uszkodzonej indywidualną ofertę naprawy pojazdu w zakładzie naprawczym, za wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego kwotą odszkodowania, przy użyciu oryginalnych części zamiennych oraz braku podstaw do dochodzenia roszczeń w zakresie dotyczącym kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy.

W uzasadnieniu wskazała, że kalkulacja będąca podstawą wypłaty odszkodowania przez pozwaną była nieprawidłowa. Odszkodowanie winno pełnić funkcję kompensacyjną i prowadzić do pełnego pokrycia szkody, przy czym obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy uszkodzony dokonał naprawy pojazdu i czy w ogóle zamierza go naprawić. Podniosła, że skoro do uszkodzonego należy decyzja czy w ogóle dokona naprawy pojazdu, to tym bardziej ma on prawo do wyboru warsztatu naprawczego i nie jest zobowiązany do skorzystania z warsztatu wskazanego przez ubezpieczyciela, tylko dlatego że jest on tam uprawniony do rabatów. Pozwana nie przedstawiła dowodu z dokumentu, z którego wynikałoby, że do uszkodzonej została skierowana konkretna oferta naprawy pojazdu, a wskazane przez pozwaną pismo przedstawia jedynie informację, że w przypadku chęci naprawy pojazdu przez uszkodzoną, może znaleźć warsztat, który wykona naprawę wskazaną w kalkulacji. Nie oznacza to, że możliwość naprawienia samochodu we wskazanej kwocie była realna. Obowiązek współdziałania uszkodzonego nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Dla powstania roszczenia o naprawienie szkody w postaci kosztów naprawy pojazdu nie mają znaczenia także późniejsze zdarzenia, między innymi w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu. Odnosząc się do żądanych kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy powódka podniosła, że w związku ze znacznym zaniżeniem kosztów naprawy, była zmuszona zlecić wykonanie rzetelnej i miarodajnej kalkulacji prywatnemu rzeczoznawcy. W sytuacji gdy zakład ubezpieczeń zaprzecza swojemu obowiązkowi wypłaty pełnej wysokości odszkodowania, strona uszkodzona niejako zmuszona zostaje do poparcia swoich roszczeń opinią rzeczoznawcy. Wskazała, powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2019 roku (III CZP 99/18), że uszkodzonemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

W dalszym toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 grudnia 2018 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. o nr. rej. (...), stanowiący własność R. O..

Uszkodzeniu uległy: błotnik przedni lewy, drzwi przednie lewe, lewe lusterko (w tym szkło i osłona lusterka), kierunkowskaz boczny lewy oraz drzwi tyle lewe.

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

Szkoda została zgłoszona (...) spółce akcyjnej w W. w dniu 11 grudnia 2018 roku.

Pismem z dnia 12 grudnia 2018 r. (...) S.A. z siedzibą w W. poinformowała poszkodowaną R. O. o otrzymaniu zgłoszenia oraz o numerze sprawy tj. (...).

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, decyzją z dnia 4 stycznia 2019 r. (...) S.A. w W. przyznała R. O. odszkodowanie w wysokości 1.289,78 zł. oraz poinformowała ją o sposobie wyliczenia odszkodowania. Ponadto pozwana poinformowała poszkodowaną o formie bezgotówkowej naprawy pojazdu w Sieci Naprawczej (...), wskazując że (...) zajmie się organizacją naprawy w możliwie najkrótszym terminie oraz dopilnuje, aby odbyła się ona z zachowaniem norm i zaleceń producenta pojazdu. Warsztat naprawi pojazd, a ubezpieczyciel na podstawie upoważnienia wypłaci warsztatowi pieniądze za naprawę. Jeśli poszkodowany nie zdecyduje się na naprawę w Sieci Naprawczej (...), to przed rozpoczęciem naprawy należy uzgodnić z ubezpieczycielem wszystkie jej koszty – warsztat powinien przysłać kosztorys naprawy. Zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia celowych i uzasadnionych kosztów naprawy, a nie kosztów najwyższych. Nieuzgodnione z pozwaną koszty mogą narazić poszkodowaną na ryzyko pokrycia tych kosztów ze środków własnych.

Pismem z dnia 27 marca 2019 r. pozwana poinformowała poszkodowaną R. O. o przekazaniu do wypłaty kwoty 1.289,78 zł.

Niesporne, a nadto dowód :

- pismo pozwanej z dnia 4 stycznia 2019 r. – k. 10-12;
- akta szkody, płyta CD – k. 43;
- pismo pozwanej z dnia 27 marca 2019 r. – k. 52;
- wydruk listy wypłat odszkodowań – k. 53;
- kalkulacja ustalenia wysokości szkody i kosztów naprawy pozwanej z dnia 18 grudnia 2018 r. – k. 54-57;
- zestawienie pism wychodzących – k. 58-59;
- zdjęcia pojazdu marki O. o nr (...) – k. 60-61v;
- zeznania R. O. – k. 86-87;
- opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych L. C. z dnia 14 sierpnia 2021 r. – k. 101-107.

W dniu 11 października 2019 r. R. O. (oznaczona w umowie jako „cedent”) zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w P. (oznaczoną w umowie jako „cesjonariusz”) umowę cesji wierzytelności. W umowie wskazano, że w związku ze szkodą komunikacyjną o numerze (...) likwidowaną przez (...) S.A., na pojeździe marki O. o numerze rejestracyjnym (...), mającą miejsce w dniu 1 grudnia 2018 roku, przysługuje cedentowi prawo zapłaty odszkodowania m.in. od zakładu ubezpieczeń, który udzielił ochrony ubezpieczeniowej w związku z zawartą umową ubezpieczenia Odpowiedzialności Cywilnej OC (ust. 1). W wykonaniu umowy sprzedaży wierzytelności, Cedent przelał na rzecz Cesjonariusza wszelkie swoje wierzytelności, w tym przyszłe, z tytułu szkody opisanej w ust. 1 przysługujące mu od (...) S.A., sprawy szkody oraz od każdego innego ustalonego podmiotu odpowiedzialnego za szkodę. Przelew obejmował wszystkie obecne i przyszłe roszczenia i uprawnienia względem

dłużnika/ów związane ze szkodą w pojeździe, w tym m.in. prawo dostępu do akt szkody, roszczenie o zwrot kosztów ekspertyzy technicznej, jednakże z wyłączeniem faktycznie wypłaconej dotychczas kwoty oraz z wyłączeniem roszczeń z tytułu zwrotu kosztów holowania, parkingu lub najmu pojazdu zastępczego (ust. 2). R. O. zadeklarowała, że dotychczas otrzymała kwotę 1.289,78 zł, która nie pokryła w całości jej roszczenia (ust. 3) Strony oświadczyły, że ich zgodnym zamiarem jest definitywny i skuteczny przelew wierzytelności opisanej powyżej, wobec czego na jego skuteczność nie mają wpływu ewentualne omyłki w opisie wierzytelności, a w szczególności omyłki w określeniu ubezpieczyciela odpowiedzialnego za szkodę (ust. 4).

Dowód :

- umowa cesji wierzytelności z dnia 11 października 2019 r. – k. 26;
- wydruk KRS z dnia 18 listopada 2019 r. – k. 18-25.

W dniu 16 października 2019 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. zawarła, jako cedent, z (...) spółką akcyjną z siedzibą we W., jako cesjonariuszem, umowę przelewu wierzytelności o nr (...) i nr BP: (...) - (...). W treści umowy wskazano, że cedent zbywa odpłatnie na rzecz cesjonariusza wszelkie wierzytelności z tytułu: poniesienia kosztów naprawy pojazdu, utraty jego wartości handlowej, powstania szkody całkowitej w pojeździe, przysługujące Cedentowi od Ubezpieczyciela: (...) S.A., a w przypadku gdy szkoda podlega likwidacji OC sprawcy, również wierzytelności przysługującą od sprawcy wypadku, w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 1 grudnia 2018 r. (nr akt szkodowych (...)), w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. o nr rej. (...), a Cesjonariusz przyjmuje wierzytelność i zobowiązuje się do zapłaty na rzecz Cedenta ustalonej w umowie ceny (§ 1).

Dowód :

- umowa z dnia 16 października 2019 r. o nr (...) – k. 15;
- pełnomocnictwo z dnia 2 listopada 2018 r. – k. 17;
- wydruk KRS z dnia 18 listopada 2019 r. – k. 18-25.

Pismem z dnia 16 października 2019 r. (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. poinformowała pozwaną o zawarciu umowy przelewu wierzytelności.

Dowód :

- odpis pisma z dnia 16 października 2019 r. – k. 16.

W dniu 22 października 2019 r. Biuro (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. sporządziła kalkulację naprawy o nr 281 samochodu marki O. (...) na podstawie akt szkody (...). Suma kalkulacji końcowej wyniosła 2.689,49 zł brutto (2.179,26 zł netto).

Kalkulacja naprawy została sporządzona na zlecenie (...) spółki akcyjnej z siedzibą we W.. Z tego tytułu powódka uiściła na rzecz Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 492 zł brutto.

Dowód :

- kalkulacji naprawy z dnia 22 października 2019 – k. 27-31;
- faktura VAT (...) r. z dnia 12 listopada 2019 r. – k. 32.

(...) spółka akcyjna z siedzibą we W. pismem z dnia 19 listopada 2019 r. wezwała (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 1.390,71 zł oraz zwrotu kosztu sporządzenia kalkulacji naprawy w wysokości 492 zł.

Dowód :

- pismo powódki z dnia 19 listopada 2019 r. – k. 13-14;

- akta szkody, płyta CD – k. 43.

Wysokość szkody oszacowanej na podstawie oględzin pojazdu z zastosowaniem technologii producenta pojazdu oraz cen części oryginalnych na dzień szkody wynosi 3.017,90 zł brutto.

Wysokość szkody oszacowana na podstawie oględzin pojazdu z zastosowaniem technologii producenta pojazdu oraz cen części jakości P na dzień szkody wynosi 2.754,03 zł brutto.

Wysokość szkody oszacowana na podstawie oględzin pojazdu z zastosowaniem technologii producenta pojazdu oraz cen części oryginalnych używanych na dzień szkody wynosi 2.822,08 zł brutto.

Pojazd marki O. o nr rej. (...) nie został naprawiony, wymieniono jedynie wkład lusterka ZL na używany.

Dowód :

- opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych L. C. z dnia 14 sierpnia 2021 r. wraz z kalkulacją naprawy – k. 101-126.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka wywodziła roszczenie z faktu powstania szkody w stanowiącym wówczas własność R. O. pojeździe marki O. o nr rej (...) na skutek kolizji z dnia 1 grudnia 2018 r., którego sprawcą był kierowca korzystający z ochrony ubezpieczeniowej, w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem tego pojazdu, w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.. U. do żądania uzupełnienia wypłaconego odszkodowania oraz zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji wywodziła z umowy przelewu wierzytelności, którą zawarła z poprzednikiem prawnym właściciela pojazdu (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w P..

Zaznaczenia wymagało, że w sprawie niniejszej pozwana nie kwestionowała faktu wystąpienia szkody, ani też swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 1 grudnia 2018 r. W odpowiedzi na pozew wskazała, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności jako ubezpieczyciela sprawcy wypadku. Podniosła, że w toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ustaliła należne odszkodowanie na kwotę 1.289,78 zł i w tym zakresie wypłaciła je poszkodowanej R. O.. Sporna między stronami pozostawała wysokość należnego powódce odszkodowania oraz zasadność poniesienia przez powódkę kosztów prywatnej kalkulacji sporządzonej na jej zlecenie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 r., poz. 854 ze zmianami) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c., a także art. 509 § 1 i 2 k.c.

Przepis art. 822 § 1 i 2 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie natomiast z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do

odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W świetle treści cytowanego przepisu w wyniku przelewu na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie – dłużnik dalej ma obowiązek świadczenia tylko tego, do czego był zobowiązany w stosunku do zbywcy, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, Lex nr 52661). Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. W judykaturze przyjęte jest, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Uznaje się również, że skuteczne jest zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Dlatego jako skuteczną traktuje się np. cesję wierzytelności z tytułu należności za zbycie określonych towarów, jak też wierzytelności – a raczej wymagalnych roszczeń – z tytułu najmu określonej rzeczy lub lokalu. Przyjmuje się, że w tych wypadkach wprowadzie wierzytelności nie są dokładnie oznaczone, ale są oznaczalne, gdyż można je określić za pomocą analizy treści stosunków obligacyjnych, z których wynikają (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1999 r., III CKN 423/98, OSNC 2000, nr 5, poz. 92). Nadto zauważyć należy, że przedmiotem przelewu wierzytelności mogą być również wierzytelności przysze, tj. takie, które w chwili zawarcia umowy przelewu jeszcze nie istnieją przy czym warunkiem skuteczności przelewu takiej wierzytelności jest, aby w chwili zawierania umowy była przynajmniej oznaczalna, jeśli nie jest dostatecznie oznaczona przez podanie osoby dłużnika i wierzyciela oraz stosunku prawnego, z którego dana wierzytelność powstanie w przyszłości.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że analiza treści złożonych przez stronę powodową umów przelewu wierzytelności tj. umowy z dnia 11 października 2019 r. zawartej między właścicielką pojazdu R. O., a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w P. oraz umowy z dnia 16 października 2019 r. zawartej pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w P. oraz powódką, wskazuje, że cedowana wierzytelność została oznaczona (zindywidualizowana) w sposób nie budzący wątpliwości. Wskazano, że wierzytelność wynika z faktu powstania w dniu 1 grudnia 2018 r. szkody w pojeździe marki O. o nr rej. (...), na skutek kolizji spowodowanej przez kierującego pojazdem, któremu ochrony ubezpieczeniowej udzieliła pozwana oraz numer akt szkody nadany postępowaniu likwidacyjnemu prowadzonemu wówczas przez pozwaną. Doszło zatem do skutecznego przeniesienia na powódkę wierzytelności o naprawienie szkody powstałej w ww. pojeździe w zakresie kosztów naprawy pojazdu poprzez uzupełnienie wypłaconego właścicielowi pojazdu odszkodowania. Podkreślenia przy tym wymagało, że strona pozwana nie kwestionowała skuteczności cesji.

W toku procesu pozwana podkreślała, że realnie zapewniła poszkodowanej możliwość naprawy uszkodzonego pojazdu według norm i zaleceń producenta oraz przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych bez konieczności ponoszenia żadnych dodatkowych kosztów. Wskazała, że pismem z dnia 4 stycznia 2019 r. zaproponowała R. O. organizację naprawy pojazdu w warsztacie należącym do sieci warsztatów z nią współpracujących, a także poinformowała poszkodowaną, że w przypadku wyboru przez nią innego warsztatu, pozwana zwróciłaby się z prośbą o uzgodnienie z nią kosztów naprawy przed jej rozpoczęciem i w przypadku decyzji poszkodowanej w zakresie naprawy pojazdu przez warsztat zewnętrzny, zaakceptuje wysokość odszkodowania do kwoty naprawy w warsztacie Sieci Naprawczej (...) tj. do uzasadnionych i celowych kosztów naprawy. Jak wynikało z przedłożonego do akt

sprawy pisma z dnia 4 lutego 2019 r. pozwana przyznała poszkodowanej R. O. odszkodowanie w wysokości 1.289,78 zł i poinformowała w jaki sposób wyliczyła odszkodowanie, tj. na podstawie systemów eksperckich, używanych przy wycenie szkód, załączając przyjęty do wyliczenia zakres uszkodzeń pojazdu. W piśmie tym wskazano ponadto, że poszkodowana może naprawić pojazd w warsztatach Sieci Naprawczej (...), która to naprawa odbywa się z zachowaniem norm i zaleceń producenta pojazdu. Naprawa nastąpi w formie bezgotówkowej. Jeśli poszkodowana nie zdecyduje się na naprawę w warsztacie Sieci Naprawczej (...), to przed rozpoczęciem naprawy, ubezpieczyciel prosi o uzgodnienie z nim wszystkich jej kosztów. Jeżeli kwota w kosztorysie wybranego warsztatu będzie wyższa od kosztów naprawy w warsztacie Sieci Naprawczej (...), to wysokość odszkodowania może zostać zweryfikowana i obniżona do kwoty kosztów naprawy w warsztacie Sieci Naprawczej (...) – tzn. do uzasadnionych i celowych kosztów.

W ocenie Sądu nie sposób przychylić się do stanowiska pozwanej, iż poszkodowana zobowiązana była do naprawy uszkodzonego pojazdu, a tym bardziej do dokonania naprawy w sieci warsztatów naprawczych współpracujących z pozwaną. Po pierwsze bowiem treść przekazanej R. O. informacji o możliwości naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwaną była na tyle ogólna, że nie sposób twierdzić aby w konkretnych okoliczności faktycznych poszkodowana mogła z niej skorzystać w terminie i przy zastosowaniu odpowiednich norm i zaleceń. Ponadto tak ogólnikowa informacja nie mogła zostać zakwalifikowana jako oferta, a strona pozwana nie wykazała w tym zakresie okoliczności przeciwnych. W ocenie Sądu na aprobatę nie zasługuje takie ukształtowanie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, który uzależnia wysokość odszkodowania od skorzystania z możliwości dokonania naprawy we współpracującym z nim warsztacie naprawczym, ograniczając tym samym swobodę wyboru poszkodowanego w tym zakresie. Na wybór ten składać się mogą bowiem nie tylko potencjalne koszty czynności naprawczych, ale także czynniki pozaekonomiczne, w tym zaufanie którym poszkodowany darzy dany zakład naprawczy i poziom świadczonych przez niego usług. Nałożony na poszkodowanego obowiązek minimalizowania szkody nie może być równoznaczny z ograniczeniem możliwości wyboru podmiotu, z którym poszkodowany zawrze umowę, do podmiotów wskazanych przez ubezpieczyciela. Wnioski powyższe są także o tyle zasadne, iż aktualne orzecznictwo stoi na stanowisku, iż dla wypłaty odszkodowania i określenia wysokości szkody bez znaczenia pozostaje fakt czy w ogóle doszło do naprawy pojazdu. Odszkodowanie winno pełnić funkcje kompensacyjną i prowadzić do pełnego pokrycia szkody, przy czym obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Uszczerbek taki istnieje już od chwili wyrządzenia szkody do czasu wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości szkody ustalonej w sposób przewidziany prawem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, z. 6, poz. 74; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00, niepubl.; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2001 r., V CKN 226/00, OSNC 2002, z. 3, poz. 40; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r. IV CKN 387/01, niepubl.; uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06). Świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom odszkodowania. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Wskazać przy tym należy, że zakład ubezpieczeń obowiązany jest do naprawienia szkody tylko w formie wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, nie zaś wedle wyboru poszkodowanego także przez przywrócenie stanu poprzedniego, co wyłącza stosowanie w tych okolicznościach art. 363 § 1 k.c. Niezależnie od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzoną rzecz, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia rzeczy jej wartości sprzed wypadku.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W literaturze dominującą jest teoria adekwatnego związku

przyczynowego, od której odstępstwa mogą wystąpić w warunkach opisanych w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym granicach określonych w art. 361 § 1 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzo. Co do zasady normalny związek przyczynowy pełni zatem w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a nadto wyznacza jej granice w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy. Skutki zaś pozostające poza granicami adekwatnej przyczynowości nie są objęte takim obowiązkiem. Adekwatny związek przyczynowy pozwala na uznanie prawnej doniosłości tych skutków, które są dla badanego zdarzenia zwykle (typowe, normalne), a na odrzucenie takich, które oceniamy jako niezwykle, nietypowe, nienormalne. Nastęstwo zdarzenia ma zaś normalny charakter wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest następstwem danego zdarzenia lub gdy zazwyczaj, w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją danego zdarzenia (por. wyrok SN z dnia 11.09.2003 r., sygn. III CKN 473/01 oraz wyrok SN z dnia 26.01.2006 r., II CK 372/05). W świetle powyższego przepisu wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Reguła płynąca z przywołanego przepisu nakazuje także przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach wspomnianego adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, Sąd ustalił, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 1 grudnia 2018 r. wynosi 3.017,90 zł brutto, przy zastosowaniu przy naprawie technologii producenta pojazdu oraz cen części oryginalnych. Z kolei przy zastosowaniu technologii producenta pojazdu oraz cen części jakości P na dzień szkody wynosi 2.754,03 zł brutto. Wysokość szkody oszacowana na podstawie oględzin pojazdu z zastosowaniem technologii producenta pojazdu oraz cen części oryginalnych używanych na dzień szkody wynosi 2.822,08 zł brutto. Żadna ze stron nie podnosiła zarzutów co do stanowiska wyrażonego przez biegłego w powyższym zakresie.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych, sąd po wysłuchaniu wniosków stron może wezwać w celu zasięgnięcia opinii biegłego sądowego. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi oceny zebranego materiału, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Ponadto dowód z opinii biegłego sądowego ma charakter szczególny, albowiem zasadniczo nie służy ustaleniu okoliczności faktycznych, lecz ich ocenie przez pryzmat wiadomości specjalnych. Z kolei do dokonania wszelkich ustaleń w procesie powołany jest sąd, a nie biegły. Zadaniem biegłego jest naświetlenie wyjaśnienia okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego w toku procesu i udostępnionego materiału dowodowego. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2020 roku, III CSK 194/19, Legalis nr 2278636). Z kolei, zgodnie z treścią art. 233 § 1 i 2, wskazuje się, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ponadto Sąd dokonuje oceny opinii biegłego w kontekście fachowości, rzetelności czy zgodności z zasadami logicznego rozumowania (por. wyrok Sadu Okręgowego w Olsztynie z dnia 14 listopada 2019 roku, sygn. akt IX Ca 1229/18, Legalis nr 2264429).

Wyliczenie kosztów naprawy dokonane przez biegłego wykonano na podstawie programu kosztorysowego firmy (...) z cenami części na dzień powstania szkody. W kosztorysie uwzględniono średnie stawki roboczogodziny dla nieautoryzowanych zakładów naprawczych wyposażonych w komorę lakierniczą i geometryczną ramę naprawczą na terenie województwa (...) w 2018 r. przy zastosowaniu cen części oryginalnych oraz cen części alternatywnych. Jednak zakres dochodzonego przez powódkę roszczenia uzupełniającego w wysokości 1.390,71 zł zsumowanego z wysokością wypłaconego odszkodowania w kwocie 1.289,78 zł, niezależnie od zastosowanych części i bez względu na to czy są nowe czy używane, nie jest większy od przedstawionych przez biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego wysokości odszkodowań przy zastosowaniu wyżej wskazanych wariantów naprawy. Zasadnicza

różnica w kosztorysach biegłego i pozwanej polega na kwalifikacji uszkodzeń, przyjętych amortyzacjach części oraz zastosowanych stawkach roboczogodziny. Przyjęta przez rzeczoznawcę pozwanej w kosztorysie ofertowym stawka roboczogodziny w wysokości 51/51 zł rbg jest niezgodna ze stawkami z tego okresu w województwie (...) i nie pozwala na pokrycie kosztów.

Zdaniem Sądu wysokość należnego odszkodowania wynosi 3.017,90 zł, albowiem do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wymaga zastosowania przy naprawie technologii producenta pojazdu oraz części oryginalnych. Należy nadto zauważyć, że pozwana w odpowiedzi na pozew wprost wskazała, że proponowała pozwanej R. O. dokonanie naprawy przy zastosowaniu technologii producenta pojazdu oraz zastosowania przy naprawie cen części oryginalnych na dzień szkody. Niesporne było również to, że właściciel pojazdu otrzymał tytułem odszkodowania kwotę w wysokości 1.289,78 zł. Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, że do zapłaty pozostała kwota 1.728,12 zł (3.017,90 zł – 1.289,78 zł = 1728,12 zł). Tymczasem powódka dochodzi z tytułu przedmiotowego odszkodowania uzupełniającego kwotę w wysokości 1.390,71 zł. Zgodnie z kolei z art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzić ponad żądanie. W związku z powyższym Sąd orzekł w zakresie dochodzonego odszkodowania uzupełniającego żadaną przez powódkę kwotę.

Powódka celem wyliczenia wysokości kosztów naprawy pojazdu zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji zewnętrznemu podmiotowi, uiszczając kwotę 492 zł. Koszt ten był poniesiony przez powódkę i był związany z dochodzonym roszczeniem, a jego wysokość i obowiązek poniesienia wynikały z przedłożonej faktury VAT (k. 32). Dokument ten w ocenie Sądu w sposób wystarczający wykazywał fakt wysokości kosztów oraz istnienia obowiązku ich uiszczenia, jako dokument księgowy, który podlega rozliczeniu w toku działalności spółki. Ponadto wysokość kosztów z tego tytułu na poziomie 492 zł mieściła się w rozsądnych granicach, a okoliczność ustalania wynagrodzenia za sporządzenie kalkulacji na tym poziomie jest znana sądowi z urzędu. Pozwana negowała przy tym swój obowiązek dokonania zapłaty z tego tytułu, wskazując, że kalkulacja ta nie została zlecona przez poszkodowaną R. O., stanowiąc koszt związany z prowadzoną przez powódkę działalnością gospodarczą.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury jednoznacznie wskazuje się, że poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. W razie zlecenia ekspertyzy przez cesjonariusza wiarygodności odszkodowawczej okoliczności miarodajne do ustalenia istnienia związku przyczynowego odnoszą się do cesjonariusza (por. uchwała Sądu Najwyższego składu 7 sędziów z dnia 2 września 2019 r., III CZP 99/18, OSNC 2020/2/13; uchwała Sądu Najwyższego składu 7 sędziów z dnia 29 maja 2019 r., akt III CZP 68/18, OSNC 2019/10/98; uchwała Sądu Najwyższego składu 7 sędziów z dnia 13 marca 2012 r., III CZP 75/11, OSNC 2012/7-8/81).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż zlecenie sporządzenia ekspertyzy było celowe i uzasadnione stanowiskiem pozwanej. Istotą niniejszego sporu była bowiem wysokość należnego odszkodowania. Mając na uwadze przedprocesowe stanowiska stron, uznać należało zlecenie sporządzenia ekspertyzy za niezbędne do dokonania oceny, czy zasadnym jest wystąpienie z powództwem w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu bez znaczenia pozostaje również fakt prowadzenia przez powódkę działalności gospodarczej. Jak wynika z przedłożonego odpisu z KRS przedmiot działalności powódki opiera się na działalności centrów telefonicznych, działalności portali internetowych, przetwarzania danych i zarządzania stronami internetowymi oraz podobną działalnością, a także pozostała działalnością usługową w zakresie technologii informatycznych i komputerowych oraz związaną z administracją obsługi biura itp. Jej przedmiotem działalności nie jest z kolei skup lub sprzedaż wiarygodności i związane z tym dochodzenie roszczeń, a po drugie – nawet jeśli ten typ działalności wykonywała powódka, to dalej zlecenie wykonania ekspertyzy było w powyższym przypadku celowe i związane z dochodzonym roszczeniem.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia

pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przy czym na podstawie art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02). Ubezpieczyciel, stosownie do treści przepisu art. 817 § 1 k.c., obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy. Pozwana w treści odpowiedzi na pozew podniosła jedynie ogólnikowo, że kwestionuje roszczenie w zakresie odsetek, nie wskazując na szczegółowe zarzuty w tym zakresie, ani nie negując okoliczności faktycznych przez powódkę i stanowiących uzasadnienie dla podanych dat początkowych.

W związku z powyższym, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie po myśli powódki. Pismem z dnia 19 listopada 2019 roku pozwana wezwana została do zapłaty kwoty 492 zł, w terminie 30 dni, a fakt otrzymania przez nią tego pisma wynikał z przedłożonych akt szkody. Z kolei w zakresie żądania zapłaty kwoty 1.390,71 zł tytułem odszkodowania uzupełniającego, odsetki zasądzono od dnia następnego po dniu wydania decyzji przez pozwaną, tj. od dnia 5 stycznia 2019 roku. Pozwana wydając w dniu 4 stycznia 2019 roku decyzję w przedmiocie wypłaty odszkodowania w kwocie 1.289,78 zł, dysponowała bowiem materiałem niezbędnym do poczynienia ustaleń w sprawie i ustalenia odszkodowania w odpowiedniej wysokości.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

W punkcie II wyroku, Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu stosownie do treści art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sąd obciążył więc pozwaną zakład ubezpieczeń kosztami procesu w całości, mając na uwadze, że powództwo zostało uwzględnione w całości. Sąd zasądził od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 2.051 zł.

Na kwotę tę złożyły się: 200 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 934 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt II wyroku.

W punkcie III wyroku Sąd zwrócił powódce kwotę 66 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet dowodu z opinii biegłego. Powódka, zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego uiściła zaliczkę na poczet przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w kwocie 1.000 zł. Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2021 r. Sąd przyznał biegłemu kwotę 934 zł tytułem wynagrodzenia za sporządzenie pisemnej opinii z dnia 14 sierpnia 2021 r. i zwrotu wydatków niezbędnych do jej sporządzenia. W związku z wykorzystaniem kwoty 934 zł na poczet wynagrodzenia biegłego z zaliczki wpłaconej przez powódkę, pozostała niewykorzystana kwota zaliczki w wysokości 66 zł. Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt III wyroku.